

ရတနာတြိနမာမိ

ရန်ကုန်မြို့၊ ဘောက်ထော်

စွန်းလွန်းဂူကျောင်းတိုက်တွင်

လက်တွေ့ပြသသော

အာနာပါနု-ကမ္မဋ္ဌာန်း

ကျင့် စဉ် ကျမ်း

ဦးခင်မောင်လတ်-ဒေင်္ဂါခင်မျိုးချစ်၊ သား-ခင်မောင်ဝင်း၊

မီးသိန်းမောင်-ဒေင်္ဂါခင်ခင်၊ သားသွီးတစ်တို့

ကောင်းမှု

စာအုပ်ရေ (၈၀၀၀)

နတ်လူ သာဓု ခေါ်စေသော

ဣဒ်မေပုည အာသဝက္ခယံ ဝဟံ ဟောတု

၃၆၄

လဂ

၂၁၈၃၂

ရန်ကုန်မြို့-ဘောက်ထော်

စွန်းလွန်းဂူကျောင်းတိုက်တွင် လက်တွေ့ပြသော တရားများ။

သမထဝိသသနာ တရားအားမထုတ်မီ

ပုဗ္ဗကိစ္စပရိကံပြုမှုံ။

နမော တဿ တဂဝတော အရဟတော သမ္မာ သမ္ဗုဒ္ဓဿ။

(သုံးခေါက်ဆို)

မြတ်စွာဘုရား။ ဘုရားတပည့်တော်၏ ခန္ဓာငါးပါး၊ ရုပ်နာမ် နှစ်ပါးကို၊ ယခု တရား အားထုတ်ဆဲအခါ၌၊ မြတ်စွာဘုရားအား နိဗ္ဗာန်ကို ရည်မှန်း၍၊ လှူဒါန်းပါ၏ အရှင်ဘုရား။ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာ ဖြစ်တော်မူသော စွန်းလွန်းဂူကျောင်း၊ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဘုရား၊ ဘုရားတပည့်တော်၏ ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ် နှစ်ပါးကို၊ ယခု တရားအားထုတ်ဆဲအခါ၌ ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား နိဗ္ဗာန်ကို ရည်မှန်း၍ လှူဒါန်းပါ၏ အရှင်ဘုရား။ သုံးဆယ် တဘုံ၌ ကျင်လည်ကြကုန်သော ဝေနေယျ သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည်၊ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာကြပါစေ၊ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာကြပါစေ၊ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာကြပါစေ။ ဤကောင်းမှု ဤကုသိုလ်တို့၏ အဖို့ဘာဂကို၊ သုံးဆယ် တဘုံ၌ ကျင်လည်ကြကုန်သော ဝေနေယျ သတ္တဝါ အပေါင်းတို့အား အမျှပေးဝေပါကုန်၏ အမျှယူတော်မူကြပါ အမျှ-အမျှ-အမျှ- သူတော်ကောင်း သူမြတ်လောင်း တို့၏ ပို့သသောမေတ္တာ၊ ပေးဝေသော ကုသိုလ်အဖို့ကိုလည်း၊ အကျွန်ုပ်က ခံယူပါ၏၊ သာဓု-သာဓု သာဓု။ ။

(တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ကိုယ့်အလိုနှင့် အဓိဋ္ဌာန်ပြီး ဘယ် အချိန်အထိ ငါအားထုတ်မည်ဟု အချိန်ကိုတော့ မပိုင်းပါနှင့်၊စွမ်းအား ရှိသမျှ အားထုတ်ပါ။)

ထိမှု-သိမှု၊ ထိုနှစ်ခု၊ သတိ-ကြပ်ကြပ်ပြု။

ထိ တော့ သိလိမ့်မယ်၊ သိတဲ့အပေါ် သတိထား။

မိမိကြိုက်နှစ်သက်သော ဣရိယာပုတ်ဖြင့် ထိုင်ပြီးမျက်စိ ကိုမှိတ် ပါးစပ်ကို ပိတ်၍ ဝင်သက်က စရှုပါ။ နှာသီးဝ ကာယတံခါးကို လေ တိုးထိတော့ သိလိမ့်မည်။ သိတဲ့ အပေါ်သတိထားပြီး ခပ်တင်းတင်း၊ ခပ်ပြင်းပြင်း ရှူပေးပါ။ ခပ်တင်းတင်း ခပ်ပြင်းပြင်း ရှူခြင်းကြောင့်၊ တောင်ရောက် မြောက်ရောက်စိတ် ငြိမ်လွယ်လှသည်။ နာရီဝက် တနာရီခန့် ရှူပေးပါ။ ရှူဆဲအခါ၌ မော မနားနှင့်၊ ညောင်း မပြင်နှင့်၊ ယား မကုတ်နှင့်၊ သည်းခံ၍ နေပါ။ အရှုရပ် ခန္ဓာကိုယ် ခိုက်ဝေဒနာလိုက်(ဝေဒနာလိုက်ဆိုတာ)ရှုထားတဲ့ သမာဓိ ကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ပူအေး-ညောင်းညှာ-ထုံကျင်- ကိုက်ခဲ၊ စသည့် အမျိုးမျိုးဖြစ်ပေါ်၍နေလိမ့်မည်။ ဖြစ်ပေါ် လာသည့်အခါ၊ အရှုကိုရပ်ပြီး၊ ထိုဖြစ်ပေါ်လာသောဝေဒနာ ပေါ်မှာ ဖြစ်ပေါ်ကာမျှ ဖြစ်ပေါ်သလို ဖြစ်ပေါ်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်ပေါ်ကာမတ္တ ပစ္စုပ္ပန်တည့်တည့် ပရမတ် ဆတ်ဆတ်မိ အောင်သတိဖြင့် စောင့်ရှောက်နေပါ။ ပေါ်နေသော အာရုံ ဟာ ချုပ်ပျောက်၍ မသွားသေးမီ မမေ့ မလျော့ ရအောင် သတိဖြင့် စောင့်ရှောက်၍နေပါ ဆိုလိုသည်။

တရားအားထုတ်တယ်၊ ဝိပဿနာရှုတယ်ဆိုတာ၊ လက် ဝှေ့ လုပ် နည်းကတော့၊ ကျေးဇူးရှင် စွန်းလွန်းဂူကျောင်း

ဆရာတော်ဘုရားကြီး အမိန့်ရှိသွားတဲ့၊ ထိမှု-သိမှု၊ ထိနှစ်ခု သတိကြပ်ကြပ်ပြုဆိုသည့်အတိုင်း၊ ထိမှု-သိမှုပေါ်မှာသတိ ထားနေရုံပါဘဲ။ သို့သော် သတ္တဝါအယူ၊ သတ္တသညာ ကွာပြီး၊ ထိကာမျှ သိကာမျှ၊ ပရမတ်ဆတ်ဆတ် ပစ္စုပ္ပန် တည့်တည့်ပေါ်ကိုသာ သတိထားပြီး၊ သတိပြုပြီး နေအံ့ရန် ဆိုတာပါဘဲ။ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းကတော့၊ သည့်အတိုင်းပါဘဲ မြင်အံ့တွေ့အံ့ကတော့၊ သူ့ဟာသူမြင်တော့ သူ့ဟာသူ သိ ပါလိမ့်မည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးကလည်း ထိမှု၊ သိမှု၊ သတိပြု သတိထားနေတာဟာ မိမိ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို မိမိသုံး သပ်နေတယ်။ အဲတာဟာ သမ္မသနဉာဏ်လို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒီ သမ္မသနဉာဏ်ဟာ ကိုယ် အလုပ်ဥဒယဗ္ဗယအစ၊ အနု လောမအဆုံး၊ ကျန်ဉာဏ်များဟာ သူ့သဘောအတိုင်းသူ ပေါ်လာပါလိမ့်မည်။ ပေါ်လာတော့ မြင်ပါလိမ့်မည်။ မြင် တော့ သိပါလိမ့်မည်။ အဲဒီလို ကိုယ်တိုင်မြင်ရ၊ ကိုယ်တိုင် သိရတော့၊ မည်သူကပြောပေးစရာလိုသေးသတုန်း၊ ကိုယ် တိုင်မြင်နေပါပြီ၊ ကိုယ်တိုင် သိနေပါပြီ။..... ဥပမာ၊ ငြုတ် သီးကို ထက်ပိုင်းချိုးပြီး လျှာကိုပွတ်လိုက်မှဖြင့် မည်သူကမျှ ပြောပေးစရာ မလိုသလို ကိုယ်တိုင် သိနေပြီ မဟုတ်လား။

အာနာပါနဟာ၊ လူထူး ရှင်ထူးတွေ အားထုတ်တဲ့ တ ရား၊ ယောကျ်ားမြတ်တွေ အားထုတ်တဲ့တရား၊ ဘုရားတိုင်း ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတိုင်း သာဝကတွေလဲ များသောအားဖြင့် အား ထုတ်တဲ့တရား၊ ပါရမီရှိပါက တထိုင်တည်း တနေရာတည်း နှ့် အာသဝေါတရားတွေကုန်ပြီး၊ မဂ်ဉာဏ်-ဖိုလ်ဉာဏ် ရ တဲ့တရားဟု ယုံကြည်စွာ အားထုတ် ကြရာသည်။ လိုသ

လောက်မရသော်လည်း၊ လုပ်သလောက်ထိုက်သလောက်
တော့ကေနိမ့်ချရကြမည်ဖြစ်ပါသည်။

ရိုးကြောအရေ၊ ကြွင်းကျန်စေ၊ ကုန်စေ သားအသွေး။
အသက်ကိုမှ၊ မညှာရ၊ သမ္ပပေါလေး။

ထိမှု၊ သိမှု ကို သတိပြုဆဲခဏ၌ ဗောဓိပက္ခိယတရား သုံး
ဆဲ့ ခုနစ်ပါး တို့သည် အတူတကွ တဖြိုင်နက် ပါဝင်ပြီးစီး
ကြောင်း အတွင်းဝင်ကြောင်းကို၊ သမာဓိခေါ်သော သမထ
ဘာဝနာ၊ ပညာခေါ်သော ဝိပဿနာ ဘာဝနာတို့ဖြင့် ယုဂ
နန္ဒာ အစုံဖြစ်ကြောင်းကို၊ ဥပရိပဏ္ဏာသ ပါဠိတော် မဟာ
သဠာယတနိက သုတ်၌ ဖြတ်စွာဘုရား ကိုယ် တော် တိုင်
ဟောတော်မူပါသည်။

တဿိမေ ဒွေဓမ္မာ ယုဂနန္ဒာဝတ္တန္တိ၊ သမထောစ ဝိပဿနာစ။

(ဥပရိပဏ္ဏာသပါဠိ၊ မဟာသဠာယတနိကသုတ္တံ)

သံဃာယနာမူ-စာမျက်နှာ ၃၃၇။

ဝေ၊ ဤသို့။ အဋ္ဌဇီကံ၊ အင်္ဂါ ရှစ်ပါးရှိသော။ အရိယံ၊ ဖြူ
စင်မြင့်မြတ်သော။ ဣမံမဂ္ဂံ၊ ထိမှုသိမှု ထိနှစ်ခုကို သတိပြု
သော ဝိပဿနာစိတ်တချက်၌ တဖြိုင်နက် ပါဝင်သော ဤ
မဂ္ဂင်တရားကို။ ဘာဝယတော၊ ပွားများသော။ တဿ၊ ထို
သမထမဖက်၊ ဝိပဿနာသက်သက်ကိုသာ အားထုတ်သော
ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်အား။ သမထောစ၊ ထိမှု၊ သိမှုထိနှစ်ခုကို သတိ
ပြုဆဲ၌ တည်သော ခဏိက သမာဓိသည်၎င်း။ ဝိပဿနာစ၊
ထိမှု သိမှု ထိနှစ်ခုကို သတိပြုဆဲ၌ မရှိပညတ် ရှိပညတ်ကို
လွန်မြောက်ပြီး၊ ပစ္စုပ္ပန်တည့်တည့် သဘာဝပရမတ် ဆတ်
ဆတ်ကိုသိသော ပညာဉာဏ်ဟူသော ဝိပဿနာသည်၎င်း

ဒွေ၊ နှစ်ပါးကုန်သော။ ဣမေဓမ္မာ၊ ဤတရားတို့သည်။ ယုဂ
နန္ဒာ၊ အစုံတို့သည်။ ဝတ္တန္တိ၊ တဖြိုင်နက်ဖြစ်ကြကုန်၏။

အာနာပါနအချိုး

အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းသည် သမထအရာ၌ ဝိတက်စရိုက်
မောဟစရိုက်ကို အဓိကထားပြီးဆိုသော်လဲ ယခုစွန်းလွန်း
နည်းနှင့် အားထုတ်ပါလျှင် စရိုက်ခြောက်ပါးလုံးနှင့် လျော်
သော ကမ္မဋ္ဌာန်းဖြစ်သောကြောင့် အလွန်ပင် အားထုတ်ရန်
လွယ်ကူလှသည်။ လွယ်ကူသည်နှင့်အမျှ အာနာပါန အား
ထုတ်ကာမျှဖြင့် သတိပဋ္ဌာန်လေးပါး ပြည့်စုံတော့သည်။
အာနာပါန အားထုတ်ကာမျှဖြင့် ဗောဇ္ဈင်္ဂနုစစ်ပါး ပြည့်စုံ
တော့သည်။ အာနာပါန အားထုတ်ကာမျှဖြင့် မဂ်ဥာဏ်
လေးပါး၊ ဖိုလ်ဥာဏ်လေးပါးတို့သည် ပြည့်စုံတော့သည်။
ထို့ကြောင့်။

၁။ အာနာပါနဿတိ ဘိက္ခဝေ ဘာဝိတာ ဗဟုလိကတာ
စက္ကရော သတိပဋ္ဌာနော ပရိပူရေန္တိ။

၂။ စက္ကရော သတိပဋ္ဌာနာ ဘာဝိတာ ဗဟုလိကတာ
သတ္တဗောဇ္ဈင်္ဂေ ပရိပူရေန္တိ။

၃။ သတ္တဗောဇ္ဈင်္ဂါ ဘာဝိတာ ဗဟုလိကတာ ဝိဇ္ဇာဝိမုတ္တံ
ပရိပူရေန္တိ။

ဟု ဥပရိ ပဏ္ဏာသ ပါဠိတော် အာနာပါနဿတိသုတ်၊
တွင် အတည့်အလင်း ဟောတော်မူသည်။

၁။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့ အာနာပါနဿတိ အာနာပါ
နဿတိကမ္မဋ္ဌာန်းသည်။ ဘာဝိတာ၊ ပွားများစေအပ်သည်

ရှိသော်။ ဗဟုလိကတာ၊ ကြိမ်ဖန်များစွာ စွဲမြဲခြင်းကိုပြု
အပ်သည်ရှိသော်၊ စတ္တာရောသတိပဋ္ဌာနေ၊ ကာယာနုပဿ
နာသတိပဋ္ဌာန်၊ ဝေဒနာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်၊ စိတ္တာနုပဿ
နာသတိပဋ္ဌာန်၊ ဓမ္မာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန် တည်းဟူသော
သတိပဋ္ဌာန်လေးပါးတို့ကို၊ ပရိပူရေန္တိ၊ ပြီးပြည့်စုံနိုင်ကုန်၏။

၂။ စတ္တာရောသတိပဋ္ဌာနာ၊ လေးပါးသောသတိပဋ္ဌာန်
တရားတို့သည်၊ ဘာဝိတာ၊ ပွားများစေအပ်သည် ရှိသော်
ဗဟုလိကတာ၊ ကြိမ်ဖန်များစွာ လေ့လာခဲ့သည် ရှိသော်
သတ္တဗောဇ္ဈင်္ဂေ၊ ဗောဇ္ဈင်ခုနှစ်ပါးတို့ကို၊ ပရိပူရေန္တိ၊ ပြည့်
စုံနိုင်ကုန်၏။

၃။ သတ္တဗောဇ္ဈင်္ဂါ၊ ဗောဇ္ဈင် ခုနှစ်ပါးတို့သည်၊ ဘာ
ဝိတာ ပွားများစေအပ် ကုန်သည်ရှိသော်၊ ဗဟုလိကတာ၊
ကြိမ်ဖန်များစွာ လေ့လာကုန်သည်ရှိသော်၊ ဝိဇ္ဇာဝိမုတ္တိံ၊
လောကုတ္တရာ ဝိဇ္ဇာလေးပါး၊ ဝိမုတ္တိလေးပါးတို့ကို၊ ပရိပူ
ရေန္တိ၊ ပြည့်စုံနိုင်၏။ (မဂ်ဉာဏ်လေးပါးသည် လောကုတ္တ
ရာ ဝိဇ္ဇာမည်၏။ ဖိုလ်ဉာဏ်လေးပါးသည်၊ ဝိမုတ္တိလေးပါး
မည်၏။)

အာနာပါနကာယဂတာ သတိကို ပေါက်မြောက်အောင်
အားထုတ်နိုင်သေးစေကာမူ၊ အားထုတ်ဆဲခဏ၌ ရအပ်
သောအကျိုးတရားကား ကြီးမားလှပါပေသည်။ အကြင်သူ
သည် အာနာပါန ကာယဂတာသတိသို့ ရောက်အောင်
အားထုတ်၏။ ထိုသူသည် အမြိုက်နိဗ္ဗာန်ကို သုံးဆောင်သူ
မည်၏။ ဟု အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်၌ ဟောတော်မူ၏။

အမတ် တေသံ ပရိဘုတ္တံ၊

ယေသံ ကာယဂတာသတိ ပရိဘုတ္တာ။

ယေသံ၊ ရဟန်းရှင်လူ တရားအားထုတ်သော အကြင် သူတို့သည်။ ကာယဂတာသတိ၊ ကာယဂတာသတိကို ပရိဘုတ္တာ သုံးဆောင်ရ၏။ တေသံ၊ ထိုရဟန်းရှင်၊ လူ၊ အကြင် သူတို့သည်။ အမတ်၊ အမြိုက်နိဗ္ဗာန်ကို၊ ပရိဘုတ္တံ၊ သုံးဆောင် ရသည်သာတည်း။

အကြင်ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် တပါးပါးသော သတိပဋ္ဌာန် တရားကို နှလုံးမသွင်း၊ ထိုယောဂီပုဂ္ဂိုလ်အား ဝိပဿနာ ဘာဝနာသည် မဖြစ်၊ အာနာပါနသတိကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပွားများ ပါလျှင် သတိပဋ္ဌာန်လေးပါး ပြည့်စုံသည်ဖြစ်ရာ၊ အာနာ ပါန သတိကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပွားများသောသူ၌ ဝိပဿနာသည် ပြည့်စုံလေတော့သည်သာတည်း။

ယသ္မာပန ကာယ ဝေဒနာ စိတ္တ ဓမ္မေသု ကိဉ္စိ ဓမ္မံအနာမသိတွာ
ဘာဝနာနာမ နတ္ထိ။ (မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ်အဖွင့်။)

ပန၊ စင်စစ်သော်ကား။ ကာယဝေဒနာစိတ္တဓမ္မေသု၊ ကာယာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်၊ ဝေဒနာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်၊ စိတ္တာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်၊ ဓမ္မာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်တို့ တွင် ကိဉ္စိဓမ္မံ၊ တစုံတခုသော သတိပဋ္ဌာန်တရားကို၊ အနာမသိတွာ၊ နှလုံးမသွင်းသည်ရှိသော်၊ ဘာဝနာနာမ၊ ဝိပဿနာဘာဝနာမည်သည်။ ယသ္မာ၊ အကြံကြောင့်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ ကိဉ္စိဓမ္မံ၊ တပါးပါးသော သတိပဋ္ဌာန် တရားကို၊ မနသိကာတဗ္ဗံ၊ နှလုံးသွင်းအပ်၏။

ကာယေသု၊ ကာယညတရာဟံ ဘိက္ခဝေ။

ဧတံဝဒါမိ ယဒိဒံ အဿာသ ပဿာသာ။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ယဒိဒံ၊ ယေဣမေ၊ အဿာသ ပဿာသာ၊ အကြင်ဝင်သက် ထွက်သက်တို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ ဧတံ၊ ဤဝင်သက်၊ ထွက်သက် နှစ်ပါးအပေါင်းကို ကာယေသု၊ ကာယအများတို့တွင် ကာယညတရံ၊ ကာယ တပါးဟူ၍ အဟံ၊ ငါဘုရားသည်။ ဝဒါမိ၊ ဟောတော် မူ၏။

အာနာပါနသည် ဝေဒနာအများတို့တွင် ဝေဒနာ တပါး ပါးဟု မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ်သည်။ ဥပရိပဏ္ဏာသ ပါဠိတော် အာနာပါနသတိသုတ်တွင် အထင်အရှားဟော ထားသောကြောင့် အာနာပါနသည် ဝေဒနာ နှုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်ဖြစ်လေသည်။

ဝေဒနာသု ဝေဒနာညတရာဟံ ဘိက္ခဝေ ဧတံဝဒါမိ။

ယဒိဒံအဿာသ၊ ပဿာသာနံ သာရက္ခံ မနုသိကာရော။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့၊ အဿာသ၊ ပဿာသာနံ၊ ဝင်သက် ထွက်သက်တို့ကို၊ သာရက္ခံ၊ ကောင်းစွာ၊ ယဒိဒံ၊ ယောအယံ၊ မနုသိကာရော၊ အကြင် နှလုံးသွင်းခြင်းသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ ဧတံ၊ ဤ ကောင်းစွာ နှလုံးသွင်းမှုကို ဝေဒနာသု၊ ဝေဒနာ အများတို့တွင်၊ ဝါ၊ ခံစားခြင်းအများတို့တွင် ဝေဒနာညတရံ၊ ဝေဒနာ တပါးဟူ၍ ဝါ၊ ခံစားခြင်းတပါး ဟူ၍ အဟံ၊ ငါဘုရားသည်။ ဝဒါမိ၊ ဟောတော်မူ၏။

အာနာပါနအကျိုး

အာနာပါနဿတိ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်း၏ အကျိုးများပုံကို မဇ္ဈိမ ပဏ္ဏာသ အဋ္ဌကထာ မဟာရာဟုလောဝါဒသုတ် အဖွင့်တွင် ထင်ရှားစွာ ဟောပြထားသည်။

- ၁။ တထိုင်တည်းနှင့် အာသဝေါတရား ကုန်၍ ရဟန္တာဖြစ်နိုင်ခြင်း။
- ၂။ ထိုမှ ချွတ်လွဲခဲ့သော် ဒုတိယအကြိမ် သေခါနီး ကာလ၌၊ သမသိသိရဟန္တာဖြစ်နိုင်ခြင်း။
- ၃။ ထိုမှချွတ်လွဲခဲ့သော် တတိယအကြိမ် နတ်ပြည်၌ နတ်ဓမ္မကထိက ဟောကြားသော တရားကို နာကြား ရ ပါ သ ဖြင့် အ ရ ဟတ္ထဖိုလ် သို့ ရောက်နိုင်ခြင်း။
- ၄။ ထိုမှမရသေးသော် သာသနာပအခါ၌ ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါဖြစ်နိုင်ခြင်း။
- ၅။ ထိုမှ မ ရ ခဲ့ သော်၊ ကြို့ ရာ မြတ် စွာ ဘုရား မျက်မှောက်၌ ဗာဟိရဒါရုစိမထေရ်တို့ကဲ့သို့ ရှစ်လုံးတပါဒ၊ လေးပါဒ တဂါသာ အဆုံး၌ ရဟန္တာဖြစ်နိုင်ခြင်း။

(အလွတ် မရှိဘဲ အမြန်နှင့် အနှေးသာ ကွာခြားလေသည်။ အကျိုးပေးကားကြီးမားလှပါပေသည်။)။ ထို့ကြောင့်

အာနာပါနုဿတိကမ္မဋ္ဌာန်းသည်။ သမထလော၊ ဝိပဿနာ
လောဟူ၍ ဝေဘန်နေစရာမလို၊ တထိုင်တည်းနှင့် မဂ်ဉာဏ်
လေးပါး ဖိုလ်ဉာဏ်လေးပါးကိုရနိုင်သည်ဆိုပါ၍ ယုံကြည်
စွာ အားထုတ်ကြစေလိုပါသည်။

ဣဒဏိက္ခု၊ အာနာပါနုဿတိံ၊ အနု ယုတ္တော၊ ဧကော
သနေ၊ နိသိန္နောဝ၊ သဗ္ဗာသဝေ၊ ခေပေတွာ အရဟတ္တံ၊
ပါပုဏ္ဏာတိ၊ တထာ အသက္ကောန္တော၊ မရဏကာလေ၊ သမ
သီသီ ဟောတိ။ တထာ၊ အသက္ကောန္တော၊ ဒေဝလောကေ
နိဗ္ဗတ္တိတွာ၊ ဓမ္မကထိက၊ ဒေဝပုတ္တဿ၊ ဓမ္မံ၊ သုတွာ၊
အရဟတ္တံ၊ ပါပုဏ္ဏာတိ။ တတော၊ ဝိရဒ္ဓိ၊ အနုပ္ပန္နေ၊ ဗုဒ္ဓုပ္ပါဒေ၊
ပစ္စေကဗေဒိ၊ သန္တိကရောတိ၊ တံ၊ အသန္တိကရောန္တော၊
ဗုဒ္ဓါနံ၊ သမ္ဗုဒ္ဓိဘာဝေ၊ ဗာဟိယတ္ထေရာဒယောဝိယ၊ ခိပ္ပါ
ဘိညောဟောတိ။

ဣဒဏ္ဍမသ္မိံ၊ သာသနေ၊ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ၊ သိက္ခာ
သုံးရပ်၊ သာသနာတော်မြတ်၌၊ ဘိက္ခု၊ သံသရာကို ဘေးဟု
ရှုသော ရဟန်းသည်။ အာနာပါနုဿတိံ၊ အာဏာပါနုဿတိ
ကို၊ အနုယုတ္တော၊ လုလ္လဝိရိယဖြင့်၊ အားထုတ်သည် ရှိသော်
ဧကောသနေ၊ တနေရာတည်း၌၊ ဝါ၊ တထိုင်တည်း၌၊ နိသိန္နောဝ
နေလျက်သာလျှင်၊ သဗ္ဗာသဝေ၊ အလုံးစုံသော အာသဝေါ
တရားလေးပါးတို့ကို၊ ခေပေတွာ၊ ကုန်စေ၍၊ အရဟတ္တံ
ရဟန္တာ၏ အဖြစ်သို့။ ပါပုဏ္ဏာတိ၊ ရောက်နိုင်၏။ ။ တထာ၊
ထိုဆိုခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း၊ အသက္ကောန္တော၊ မစွမ်းနိုင်သေး
သည်ရှိသော်၊ မရဏကာလေ၊ သေခါနီး အခါကာလ၌။
သမသီသီ၊ သမသီသီရဟန္တာသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်နိုင်

သေး၏။ တထာ၊ ထိုဆိုခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း၊ အသက္ကောန္တော
မစွမ်းနိုင်သေးသည် ရှိသော်၊ ဒေဝလောကေ၊ နတ်ပြည်၌
နိဗ္ဗတ္တိတွာ၊ ဖြစ်ရ၍၊ ဓမ္မကထိက၊ ဒေဝပုတ္တဿ၊ ဓမ္မကထိက
နတ် သား ၏။ ဓမ္မံ၊ ဟော ကြားသော တရားကို၊ သုတွာ
နာကြားရ၍၊ အရဟတ္တံ၊ ရဟန္တာ၏ အဖြစ်သို့၊ ပါပုဏ္ဏာတိ၊
ရောက် နိုင် သေး ၏။ တထော၊ ထို နတ် ပြည် မှ။ ဝိရဒ္ဓေါ၊
ချွတ် လွဲ ခဲ့ သည် ရှိသော်၊ ဗုဒ္ဓုပ္ပါဒေ၊ မြတ်စွာဘုရားတို့၏။
ပွင့်တော်မူခြင်းသည်။ အနုပ္ပန္နေ၊ ပွင့်တော် မမူသေးသည်
ရှိသော်၊ ပစ္စေကဗောဓိံ၊ ပစ္စေကဗောဓိဉာဏ်ကို၊ သန္တိ
ကရောတိ၊ မျက်မှောက် ပြုနိုင်သေး၏။ တံ၊ အသန္တိကရော
န္တော၊ ထိုသို့မျက်မှောက် မပြုနိုင်သေးသည်ရှိသော်။ ဗုဒ္ဓါနံ၊
ပွင့်တော်မူလတံ၊ ကုန်သော အရိမေတ္တေယျ အစရှိသော
ဘုရားရှင်တို့၏ သမ္မုဒိဘာဝေ၊ မျက်မှောက်၌၊ ဗာဟိယတ္တေ
ရာဒယောဝိယဗာဟိရဒါရုစိမထေရ်တို့ကဲ့သို့။ ခိပ္ပါဘိညော၊
လျင်သော အသိဉာဏ်ရှိသော ရဟန္တာသည်။ ဟောတိ၊
ဖြစ်ရလေတော့သတည်း။

မှတ်ချက်။ «တထိုင်တည်း တနေရာတည်း၌ အာသဝေါ
တရားလေးပါး ကုန်ပြီး ရဟန္တာ ဖြစ်နိုင်တယ်ဟု စာက
ဆိုထားပြီး။ အာသဝေါတရားလေးပါးကုန်ပြီးရဟန္တာဖြစ်က
ဗောဓိပက္ခိယတရား (၃၇) ပါး ပြည့်စုံလို့သာ ရဟန္တာ
ဖြစ်တယ်။ သီလ သမာဓိ ပညာ သိက္ခာသုံးပါးပြည့်စုံလို့သာ
ရဟန္တာဖြစ်သည်။ သီလနှင့် သမာဓိကို သမထခေါ်၊ ပညာ
ကို ဝိပဿနာခေါ် သမထ ဝိပဿနာနှစ်ပါး ပြည့်စုံလို့သာ
ရဟန္တာဖြစ်ကြောင်း စိတ်ချ ယုံကြည်သင့်ပါသည်။

ဘာဝနာယပန၊ ဝဗ္ဗမာနာယ၊ ပညတ္တိံ၊ သမတိက္ကမိတွာ၊
သဘာဝေယေဝ၊ ဝိတ္တိံ၊ တိဋ္ဌတိ။ (ဝိသုဒ္ဓိမဂ်မဟာဋီကာ)။

ပန၊ ဝိပဿနာ၏။ အာရုံ၌စိတ်ထားပုံကို ဆိုဦးအံ့။ ဘာ
ဝနာယ၊ ဝိပဿနာ ဘာဝနာကို ဝဗ္ဗမာနာယ၊ ပွားများ
အားထုတ်သည် ရှိသော်၊ ဝါ၊ ပွားများ အားထုတ်ဆဲ ခဏ၌
ပညတ္တိံ၊ မရှိပညတ်၊ ရှိပညတ်ကို၊ ဝါ၊ ထွက်တယ် ဝင်တယ်
မရှိပညတ်၊ ထိတယ် သိတယ် ရှိပညတ်ကို သမတိက္ကမိတွာ၊
ကောင်း ကောင်း ကြီး လွန် မြောက် ၍၊ သဘာဝေယေဝ၊
သဘော သက်သက်၌သာလျှင်၊ ဝိတ္တိံ၊ ပွား များ အား ထုတ်
သော ယောဂီ၏။ စိတ် သည်၊ တိဋ္ဌတိ၊ တည်၏။ ဝါ၊
တည်အောင် ထားရ၏။ (အဓိပ္ပါယ် ပေါ်လွင်ပါသည်။)

ပညတ္တိံ၊ ဌပေတွာ၊ ဝိသေသေန၊ ပဿတီတိ၊ ဝိပဿနာ။

ပညတ္တိံ၊ ငါ့နှာခေါင်းဟူသော သတ္တဝါအယူမရှိပညတ်၊
ထွက်သက် ဝင်သက်ဟူသော လုံးလုံး လျားလျား သဏ္ဌာန်
မရှိပညတ်၊ အပေါ်ယံ အခွံ အကာ အမှေး အလွှာ
ကို၊ ဌပေတွာ၊ ခွါလွန်ချထား၍၊ ဝိသေသေန၊ အထူးအား
ဖြင့်၊ ဝါ၊ ထိကာမျှကို၊ သိသောအားဖြင့်၊ ပဿတိ၊ ရှုတတ်
၏။ ဣတိတသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ ဝိပဿနာ၊ ဝိပဿနာမည်၏။
(အဓိပ္ပါယ်ပေါ်လွင်ပါသည်။)

ပညာဝါဟိ၊ ပုရိသော ဝိပဿနံ ဝဗ္ဗေတွာ အရိယမဂ္ဂစ္ဆါရံ၊ ဝိဝ
ရိတွာ၊ အမတနိဗ္ဗာနံပဝိသိဿတိ။ သာဝကဗောဓိံ၊ ပေစ္စေကဗော
ဓိံ၊ သမ္မာသမ္ဗောဓိံ၊ လဘိဿတိ၊ အမတနိဗ္ဗာန သံဃါပကေသု၊
ဓမ္မေသုဟိ၊ ပညာဝ၊ သေဌာအဝသေသာ၊ တဿ။ ပရိဝါရာဟောန္တိ။

ဟိ၊စင်စစ်သော်ကား။ ပညာဝါ၊ပညာရှိသော၊ပုရိသော
ယောကျ်ားသည်။ ဝိပဿနံ၊ ဝိပဿနာတရားကို၊ ဝဇေတွာ၊
ပွားများ၍။ အရိယမဂ္ဂဒ္ဓါရံ၊ အရိယမဂ်တံခါးကို၊ ဝိဝရိတွာ၊
ဖွင့်၍၊ အမတနိဗ္ဗာနံ၊အမြိုက်နိဗ္ဗာန်သို့၊ ပရိသိဿတိ၊ဝင်လိမ့်
လတံ၊ သာဝက ဗောဓိံဝိ၊ သာဝက ဗောဓိဉာဏ်ကို၎င်း၊
ပစ္စေကဗောဓိံဝိ၊ ပစ္စေကဗောဓိဉာဏ်ကို၎င်း၊ သမ္မာသမ္ဗော
ဓိံဝိ၊သမ္မာသမ္ဗောဓိဉာဏ်ကို၎င်း၊လဘိဿဘိရုလိမ့်လတံ၊
ဟိသစ္စံ၊ ထိုစကားသည်မှန်၏။ အမတနိဗ္ဗာနသံပါပကေသု
အမတနိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်း ဖြစ်ကုန်သော၊ ဓမ္မေသု၊
တရားတို့တွင်၊ ပညာဝ၊ ဝိပဿနာ ပညာသည် သာလျှင်၊
သေဋ္ဌာ၊အမြတ်ဆုံးပါပေတည်း။ ။အဝသေသာ၊ထိုဝိပဿ
နာ ပညာပါရမီမှ ကြွင်းကုန်သော တရားတို့သည်၊ တဿ
ထိုဝိပဿနာ ပညာပါရမီ၏၊ ပရိဝါရာ၊ အခြံအရံတို့သည်၊
ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

အဓိပ္ပာယ်ကတော့။ ။ဝိပဿနာတရားဟာ မဂ်တံခါး
အဖွင့်တွင် ပဌမတန်းရှေ့ဆုံးက၊ ပါရမီဖြည့်ရာတွင် အမြတ်
ဆုံး၊ ကုသိုလ်တကာ၊ ကုသိုလ်တွင် ဘုရင်၊ ကျန်ကုသိုလ်
များသည် ဝိပဿနာကုသိုလ်၏ အခြံအရံသာ ဖြစ်ပါသည်။
သို့ပါ၍ တိုက်တွန်းလိုတာက-ယခုပိမုတ္တိခေတ်နှင့် ကြိုကြိုက်
နေတဲ့ အခါ၊ ငါဟာ နှိဟိတ်ဘဲ၊ ပါရမီ မရှိသေးဘူးဟု
စိတ်ကိုဝန်ချ၍ မထားပါနှင့်၊ ကြိုးစား၍သာ အားထုတ်ပါ၊
နှိဟိတ်လဲ အားထုတ်မှ တိဟိတ် ဖြစ်ပါသည်။ ပါရမီ
မရှိရင်လဲ အားထုတ်မှ ပါရမီ ရှိလာပါသည်။ အကယ်၍
ပါ ရ မီ ရှိ ၍ နဲ့ ရင် လဲ အား ထုတ် မှ ရင့် ပါ သည်။

ပါရမီ ရင့်နေပေမဲ့ အားထုတ်မှ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်ကို ရပါသည်။ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်ရတော့လဲ သာ၍ ကောင်း မှန်းသိသောကြောင့် သာ၍ အားထုတ်ပါသည်။ ပရိနိဗ္ဗာန စုတိကျမှ လွတ်ပါသည်။ ဝိပဿနာ ကုသိုလ်ထက် သာတဲ။ ကုသိုလ်လောကနယ်ထဲမှာမရှိပါ။ မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်သာ ဝိပဿနာထက်သာပါသည်။ ၎င်းမဂ်ဖိုလ်ကိုလဲဝိပဿနာကို အားထုတ်မှ ရနိုင်ပါသည်။ သို့ပါ၍ အလွန်အလွန်အားထုတ် သင့်လှ ပါတော့သည်။

ကေံ၊ ဘဂဝါ၊ ဓမ္မံ၊ ပဏ္ဍိတ္တိဟိ၊ ဝိဝိဓေါဟိဒေသေတိ၊
ဒေသနာတိပညတ္တိ။ ။

ဘဂဝါ၊ မြတ်စွာ ဘုရားသည်၊ ကေံဓမ္မံ၊ တခုသော သဘာဝဓမ္မကို၊ ဝိဝိဓေါဟိ၊ အထူးထူးအမျိုးမျိုးဖြစ်ကုန်သော ပဏ္ဍိတ္တိဟိ၊ ပညတ်တို့ဖြင့်၊ ဒေသေတိ၊ ဟောတော်မူချေ၏။ ဒေသနာတိ၊ ဒေသနာဆိုသည်ကား၊ ပညတ္တိ၊ ပညတ်ချည်း သာတည်း။

မြတ်စွာဘုရား လေးဆယ် ငါးဝါ ပတ်လုံး ဟောတော် မူတဲ။ တရားတွေဟာ ပညတ်ချည်းဘဲဟု ဆိုပါသည်။ သမု တိ သစ္စာနယ်က ဟောတော်မူတာတွေကို မရှိပညတ်၊ မရှိ နာမည်လို့ခေါ်တယ်။ ပရမတ္ထသစ္စာနယ်က ဟောတော်မူတာ တွေကို ရှိပညတ် ရှိတဲ။ နာမည်လို့ ခေါ်တယ်။ ဥပမာ-အနိစ္စ ဆိုတာ ရှိတဲ။ နာမည်၊ သဘာဝစစ်စစ်က ဘောက်ပြန်ပြီး ဖြစ်ပျက်နေတဲ။ အာရုံကို ဓမ္မစက္ခု ပွင့်တော့ မြင်နေတဲ။ ပရ မတ် ဆတ်ဆတ်ကလေးကို ဆိုတာပါ။ နဝတ္ထဗ္ဗ ဓမ္မဘူတလို့ ခေါ်တယ်။ ပြောလို့တော့ ဒိဋ္ဌကိုယ်တွေ့ မသိပါ။ ပြောကြား

သိသာသိပါတယ်။ စာကြည့်လျှင်လဲ စာဆိုတဲ့ အတိုင်းသာ သိပါတယ်။ ကိုယ်တွေ့ဒီဌ သိလိုလျှင် ကိုယ်တိုင် အားထုတ် ကြည့်ပါ။ ဓမ္မစက္ခု ပွင့်တော့ ကိုယ်တိုင် မြင်ပါလိမ့်မည်၊ မြင်တော့ သိပါလိမ့်မည်၊ သိတော့ မည်သူမျှ ပြောပေးစရာ မလိုပါ။

အာနာပါနသတိ ယဿ ပရိပုဏ္ဏာ အဘာဝိတာ ကာ ယောဝိ၊ ဣဉ္ဇိတော ဟောတိ စိတ္တံပိ ဟောတိ ဣဉ္ဇိတံ ကာယောဝိ ဖန္ဒိတော ဟောတိ စိတ္တံပိ ဟောတိ ဖန္ဒိတံ။

ယဿ၊ အကြင်သူ၏၊ အာနာပါနသတိ၊ အာနာပါနသတိ သည်၊ ပရိပုဏ္ဏာ၊ အပြည့်အစုံ၊ အဘာဝိတာ၊ မထင်၊ တဿ၊ ထိုသူ၏၊ ကာယောဝိ၊ ကိုယ်သည်လည်း၊ ဣဉ္ဇိတော၊ တုန် သည်၊ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ စိတ္တံပိ၊ စိတ်သည်လည်း၊ ဣဉ္ဇိတံ၊ တုန်သည်၊ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ကာယောဝိ၊ ကိုယ်သည်လည်း၊ ဖန္ဒိတော၊ လှုပ်သည်၊ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ စိတ္တံပိ၊ စိတ်သည် လည်း၊ ဖန္ဒိတံ၊ လှုပ်သည်၊ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

အာနာပါနသတိ ယဿ ပရိပုဏ္ဏာ၊ သုဘာဝိတာ ကာ ယောဝိ၊ အနိဉ္ဇိတော၊ ဟောတိ၊ စိတ္တံပိ၊ ဟောတိ၊ အနိဉ္ဇိတံ၊ ကာယောဝိ အဖန္ဒိတော ဟောတိ၊ စိတ္တံပိ၊ ဟောတိ အဖန္ဒိတံ။

ယဿ၊ အကြင်သူ၏၊ အာနာပါနသတိ၊ အာနာပါန သတိသည်၊ ပရိပုဏ္ဏာ၊ အပြည့်အစုံ၊ သုဘာဝိတာ၊ ကောင်းစွာ ထင်၏။ တဿ၊ ထိုသူ၏၊ ကာယောဝိ၊ ကိုယ်သည်လည်း၊ အနိဉ္ဇိတော၊ မတုန်သည်၊ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ စိတ္တံပိ၊ စိတ် သည်လည်း၊ အနိဉ္ဇိတံ၊ မတုန်သည်၊ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

ကာယောဝိ၊ ကိုယ်သည်လည်း၊ အဖန္နိတော၊ မလှုပ်သည်
ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ စိတ္တံဝိ၊ စိတ်သည်လည်း၊ အဖန္နိတံ၊ မလှုပ်
သည်၊ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

(ပဋိသန္တိဒါမဂ်ပါဠိတော်။)

ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်၏ ကိုယ်သည်၎င်း၊ စိတ်သည်၎င်း၊ အာနာ
ပါနသတိဖြင့်၊ အပြည့်အစုံ မထင်ခဲ့သော် တုန်လှုပ်လေ၏။
အာနာပါနသတိဖြင့်၊ ပြည့်စုံစွာ ထင်ခဲ့သော် ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်၏
ကိုယ်နှင့်စိတ်မှာမူကား မတုန်လှုပ်ချေ။

ဝိပဿနာ ပုဗ္ဗင်္ဂမဝါရေ၊ ပဌမံ၊ အနိစ္စတောတိ၊ အာဒိနာ
အာရမ္မဏံ၊ အနိယမေတွာ၊ ဝိပဿနာ ဝုတ္တာ။

ဝိပဿနာ ပုဗ္ဗင်္ဂမဝါရေ၊ ၊ သုဒ္ဓဝိပဿနာ ပုဗ္ဗင်္ဂမဝါရန္တံ၊
ပဌမံ၊ ရှေးဦးစွာ၊ အနိစ္စတောတိ အာဒိနာ၊ အနိစ္စဟု ဤသို့
အစရှိသဖြင့်၊ ဝါ၊ အနိစ္စ-ဒုက္ခ-အနတ္တ၊ ဤသို့ အစရှိသဖြင့်
အာရမဏံ၊ အာရုံကို အနိယမေတွာ၊ မမှတ်မူ၍၊ ဝိပဿနာ၊
ဝိပဿနာကို ဝုတ္တာ၊ ဟောအပ်၏။

ဝိပဿနာတရား အားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို အနိစ္စ-ဒုက္ခ
အနတ္တဟု အာရုံကိုမှတ်ပြီး အရှုမခိုင်းနှင့်၊ ဝိပဿနာကိုသာ
အချိုးကျအောင် မရှိပညတ် ရှိပညတ်တွေကို လွန်မြောက်ပြီး
သဘာဝ သက်သက်ပေါ်ကို ရောက်အောင်သာ အားထုတ်
ခိုင်းပါ။ အားထုတ်ပုံ အားထုတ်နည်းကို နောက်က ပြခဲ့
ပါပြီ။

နိဂုံးချုပ်။

မြတ်စွာဘုရားသခင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်ခါနီး၊ နောက်ဆုံး
ဝိနိဇ္ဈိန် ဟောကြားတော်မူခဲ့သည်မှာ “အပ္ပမာဒေန-သမ္မာ
ဒေဏ” မမေ့မလျော့ မပေါ့မဆသောသတိတရားဖြင့် ပြည့်စုံ
ရမည် ဟု ဟောတော်မူခဲ့သည်။ ကျေးဇူးရှင် စွန်းလွန်း
ဆရာတော်ဘုရား ကြီး၏ သာရဏိယ ကထာ အသက်
ထက်ဆုံး စွဲမြဲမှတ်ထားနှလုံးသားတွင် ထွင်းထုထား၍ ပွား
များ အားထုတ်ရမည့် ဝိနိဇ္ဈိန်စကားမှာ (ထိမ္မ-သိမ္မ-သတိဋ္ဌိ)
ဟု ဆိုသည့် အကျဉ်းဆုံး၊ အရှင်းဆုံး၊ အဓိပ္ပါယ်အပြည့်စုံ
ဆုံးသော (တချက်စုတ် အကုန်ပြတ်) ဧကော ဓမ္မော
ဘုရားဟော တရားသဘောအစစ်ကို သေချာစွာ လိုက်နာ
ကျင့်သုံးကြရန်ဖြစ်ပေသည်။

ထိုကြောင့် သွားတိုင်း လာတိုင်း စားတိုင်း သောက်
တိုင်း နေတိုင်း ထိုင်တိုင်း ရပ်တိုင်း အိပ်တိုင်း အမှုကိစ္စပြုပြု
သမျှတို့၌၊ ထိမ္မ-သိမ္မ-သတိကြပ်ကြပ်ပြုရန်သာ ဖြစ်ပါသည်။
သေရာညောင်စောင်း လည်းလျောင်းရသည်အထိ၊ အာနာ
ပါနသတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာဉာဏ်စစ်စစ် ပရမတ်အနှစ်ကို
ထိုးထွင်းသိမြင်စေသော အမြန်ဆုံးလက်တွေ့နည်းဖြစ်သည့်
ကျေးဇူးရှင် စွန်းလွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဥပနိသျှဉ်း
အတိုင်း အထူးကြိုးစား ပွားများ အားထုတ်၍ နိဗ္ဗာန်မျက်
မှောက်ပြုနိုင်ကြစေကုန်သတည်း။

မဟာပူရိသဘုမ္မိ၊ ဝိသေသထူးသော ရဟန်း၊ ရှင်လူ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးပုဂ္ဂိုလ်
မြတ် များသာလျှင်၊ ဤကဲ့သို့ အလွယ်ဆုံး အမြန်ဆုံး အကျဉ်းဆုံး အရှင်း
ဆုံး အကောင်းဆုံး သဘာဝအကျဆုံးသော အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်း တရား
ကို ကျေးဇူးရှင် စွန်းလွန်းဂူကျောင်း ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ နည်းဖြင့်
မိမိတ္တိခေတ်ရောက်သောအခါ ထူးကဲ စွဲမြဲစွာ သဒ္ဓါသတိ ဝိရိယနှင့် ပညာ
သန် ခရီးရောက်အောင် ကြိုးစား ပွားများ

294.364, 3-73

A1MMGB021832

ဘာတ်တော် စွန်းလွန်းဂူကျောင်း
သင်္ကန်းကျွန်းစာတိုက်၊ ရန်ကုန်မြို့။

◦ ကြ ◦ ဇွာ စာ ပုံနှိပ် တိုက်
အမှတ် ၇၆-အေ၊ အင်းယားလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။